

XXρηστοβασ. Ἀγάπ. 2, 81. 2) Τελειώνω τὸ χάραγμα πρὸς ἐκροὴν μαστίχης, ἐπὶ τῆς μαστιχοφόρου σχίνου Χίος: Ἐπῆεν νὰ τοσεντήση τοὺς σκίνους τσαὶ σὰν τοὺς ἐποισέντησεν, ἐπῆεν νὰ πάρῃ τὴν μπροστέλλαν της.

ἀποκενώνω Ἄνδρ. Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ. ἴσοκενώνω Πόντ. (Σινώπ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκενῶ.

1) Ἀπὸ ἐνὸς ἀγγείου μεταφέρω εἰς ἄλλο, οἶον ἀπὸ τῆς χύτρας εἰς τὰ πινάκια, μεταγίγισω Πόντ. (Σινώπ. Τραπ.) Συνών. κενώνω. 2) Τελειώνω τὸ κένωμα, ἐκκενῶ Ἄνδρ. κ. ἄ.: Ἀμ' ἀποκενώσω ἔρχομαι Ἄνδρ.

ἀποκερασία ἡ, Πελοπν. (Λακων.) ἀποκερασιὰ Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.)

Πιθανῶς ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κερύ. Πβ. καὶ μεσν. κηραψία.

Ὁ ἐσπερινὸς τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ἡ δευτέρα Ἀνάστασις ὡς τελευταία τελετὴ τῶν εἰς τὸ Πάσχα ἀναφερομένων ἐνθ' ἄν.: Στὴν ἀποκερασιὰ καίνε τὸν Ἰούδα Μάν. Πήγαμε ἔς τὴν ἀποκερασιὰ κ' ἐκάηκε ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ μπρυζόβολα (βαρελόττα) Μεσσ. Συνών. ἀγάπη 6.

ἀποκεράτωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκερατώνω.

Τὸ νὰ γίνῃ τι σκληρόν ὡς κέρατον, ἀποστεύωσις ἐνθ' ἄν.: Τῇ φασουλί' τ' ἀποκεράτωμαν Χαλδ.

ἀποκερατώνω Πόντ. μέσ. ἀποκερατοῦμαι Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κέρατο.

Γίνομαι σκληρὸς ὡς κέρατον, ἀποστεοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ἐπεκερατώθεν τὸ ψωμὶν καὶ κ' φαγίεται Χαλδ.

ἀποκερδαίνω Ἡπ.

Τὸ μεταγν. ἀποκερδαίνω.

Ἀπολαύω, κερδίζω, καρποῦμαι ἡθικῶς: Ἄσμ.

Καινούργια ἀγάπη καὶ παλαιὰ μὲ βάλανε ἔς τὴ μέση καὶ δὲν ἤξεύρ' ἀπὸ τοῖς δυὸ ποῖα θὰ μ' ἀποκερδαίω.

Ποιὸς εἶδε κλῆμα ἔς τὸ γιὰλὸ ν' ἀνθήσῃ καὶ νὰ δέσῃ καὶ ποῖα ἀγάπησε παιδί καὶ νὰ τ' ἀποκερδαίω.

Συνών. ἀποκερδεύω.

ἀποκερδεύω Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κερδεύω.

Ἀποκερδαίνω, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Δέσῃ νὰ κάμω . . . γιὰ νὰ σ' ἀποκερδέψω.

ἀποκερέτζᾱγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκερετζᾱζω.

Ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς ἐσχάρας, τῆς κόρας τοῦ ἄρτου ἀπὸ τοῦ λοιποῦ. Συνών. ἀποκαρκατάζωμαν, ἀποκαρπούτζισμαν.

ἀποκερετζᾱζω Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κερέτζιν.

Ἀφαιρῶ τὸ κερέτζιν, ἤτοι τὴν ἐσχάραν τοῦ ἄρτου κττ.: Ἐπεκερετζᾱσεν ὅλον τὸ ψωμὶν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκαρκακατζώνω.

ἀποκερετζίζω Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κερέτζιν.

Ἀποκερετζᾱζω, ὁ ἰδ.: Ἐπέρην ὁλόεν ψωμὶν κ' ἐπεκερέτζιζεν αὐτο.

ἀποκερετζώνω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κερέτζιν.

Ἀποκερετζᾱζω, ὁ ἰδ.: Ἐπεκερέτζωσα ἓνα ζεστόν ψωμὶν, ἐσέγκα ἀπὸς βούτορον καὶ ἔφαγα.

ἀποκέρι τό, κοιν. ἀποκέρ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀπουκέρ' βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κερύ.

Τὸ ὑπόλειμμα τοῦ ἤδη ἀναφθέντος κηρίου, τὸ ἀναφθὲν καὶ ἔπειτα ἀποσβεσθὲν. Συνών. ἀπόκερο 1.

ἀπόκερο τό, Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς Ρόδ. κ. ἄ. ἀπόκειρον Σκόπ. ἀπόκηρο Σῦρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κερύ.

1) Ἀποκέρι, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ ὑπολειπομένη ἀκάθαρτος μᾶζα κατὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ κηροῦ ὑπὸ τῶν μελισσοουργῶν Κάρπ.

ἀποκέρωμα τό, ἸΚονδυλάκ. Πρώτη ἀγάπ. 39

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκερώνω.

Ὠχρίασις: Τὸ ἀποκέρωμα τοῦ προσώπου της. Συνών. κίτρινισμα, χλόμισμα.

ἀποκερώνω Θράκ. Κάρπ. Σῦρ. κ. ἄ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κερώνω.

Γίνομαι ὠχρὸς ὡς κηρὸς, ὠχρίῳ καθ' ὑπερβολὴν ἐνθ' ἄν.: Ἀποκέρωσεν ὁ κακομοίρης Σῦρ. || Ἄσμ.

Θωρεῖς ἐκείνον τὸ χλομό, τὸν ἀποκερωμένο,

ὁποῦ φορεῖ ποκάμισο ἔς τὸ αἶμα βουτηγμένο,

ἐκεῖνος εἶν' τὸ τέκνο σου κ' ἐμᾶς ὁ δάσκαλός μας

Κάρπ.

ἀποκεφαλέα ἡ, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐσ. κεφάλι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έα, δι' ἣν ἰδ. -εᾶ.

Ράπισμα κατὰ τῆς κεφαλῆς: Ἐναν ἀποκεφαλέαν ἐδῶκα αὐτον. Ἐφαγεν τὴν ἀποκεφαλέαν. Συνών. κατακεφαλεᾶ, κατραπακεᾶ.

ἀποκεφαλίζω λόγ. κοιν. ἀποκιφαλίζω Πόντ. (Σάντ.)

ἀποκεφαλίζω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) ποτθεφαλίζω Κύπρ. Ρόδ. ἀπουκιφαλίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Τὸ μεταγν. ἀποκεφαλίζω.

1) Κόπτω τὴν κεφαλὴν. καρτομῶ ἐνθ' ἄν.: Αὐτόνος πῶρεται ἐκεῖ πέρα πίσω νὰ μὴ γυρίσῃ, γλήγορα νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς (ἐκ παραμυθ.) Βιθυν. Βάλ-λει τζιλ-λάτην νὰ τὴν ἀπουκιφαλίσῃ (ἐκ παραμυθ.) Λιβύσσ. Γνωστικὸς ὁμως καὶ τοῖς ἔβγαζε χωρὶς νὰ τοῖς ποκεφαλίζῃ (ἐνν. τοῖς δοῦλες. Ἐκ παραμυθ.) Σωζόπ. 2) Ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους, ἀναβαίνω ἢ ἴσταμαι ὑψηλότερον ἄλλου τοσοῦτον, ὥστε οἱ πόδες μου νὰ εὐρίσκωνται ἀνωτέρω τῆς κεφαλῆς τοῦ κατωτέρω ἴσταμένου Πόντ. (Σάντ.)

Μετοχ. ἀποκεφαλισμένος = ζαλισμένος Κεφαλλ.

ἀποκεφάλισμα τό, Λεξ. Βυζ. ἀποκιφάλισμαν Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀποκεφάλισμα.

Ἀποκοπὴ τῆς κεφαλῆς, καρτομήσις.

ἀποκεφαλιστής ὁ, Δαρδαν. Θράκ. κ. ἄ. ἀποισεφαλιστής Νάξ. (Δαμαρ.) ἀπουκιφαλίστης Στερελλ. (Αἰτωλ.) ποκεφαλιστής Ρόδ.

Ἐκ τῆς μετοχ. ἀποκεφαλισθεῖς κατ' ἀναλογ. πρὸς τὸ βαπτιστής.

Προσηγορία Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου ἐπὶ τῇ ἀποτομῇ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἐνθ' ἄν.: Αἰ-Γιάνν'ς οὐ ἀπουκιφαλίστης Αἰτωλ. Τ' αἰ-Γιάνν' τ' ἀποκεφαλιστῇ Θράκ.

***ἀποκεφαλοῦ** ἐπίρρ. ἀποκιφαλοῦ Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κεφάλι.

Ὑπεράνω, ἐπάνω: Ἀποκιφαλοῦ τ' ὅσοπιτί' (τῆς οἰκίας).